

פרשת דוד



יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זע"א

פרשת האזינו

ג' תשרי תשפ"ג 1149



זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	5:41	5:56	5:49	6:01
מוצאי שבת	6:52	6:53	6:52	6:54
רבנו תם	7:32	7:29	7:29	7:32



היולא דצדיקיא

- יג. רבי עקיבא איגר
- יג. רבי שאול אדאדי
- יד. רבי יוסף צבי דושינסקי אב"ד העדה החרדית
- יד. רבי בן ציון ברוק ראש ישיבת נוהבחדוק
- טו. רבי יעקב שמעון מטלון ראב"ד הספרדים בירושלים
- טו. רבי יעקב משה קרמר הצדיק מכפר גדעון
- טז. רבי משה זכות מח"ס 'שרשי השמות'
- טז. רבי צבי הירש שפירא מח"ס 'באר לחי רואי'
- יז. רבי משה חזן מח"ס 'נזר הקודש'
- יח. רבי נחמן מברסלב
- יח. רבי שלום כהן מח"ס 'נהר שלום'
- יט. רבי אליהו, הגאון מוילנא
- יט. רבי אלטר מאוזו מח"ס 'אם הבנים שמחה'



הסיע עצמו מקדמונו של עולם, ואמר, אי אפשר לא באברהם ולא ב-אלוהיו. הדבר מפתיע, כיצד לוט משתנה פתאום מן הקצה אל הקצה, מדוע הוא לא הושפע מיראת השמים שהייתה לאברהם כשהיה בחברתו.

והתשובה היא, על פי מאמר התנא במסכת אבות (ה, טז); כל אהבה התלויה בדבר, בטל דבר בטלה אהבה. והיות וכל אהבתו של לוט לאברהם הייתה רק כדי לזכות בעושרו של אברהם ולא לשם שמים, ברגע שהושגה המטרה והנה כבר לוט נעשה עשיר וכבר אין הוא צריך את אברהם, ממילא בטלה האהבה. ולכן אמר לו אברהם (בראשית יג, ט) "הפרד נא מעלי" - כיון שכל מטרתך הייתה אך ורק בכדי להתעשר ולהפיק רווחים, אם כן שככבר באת על סיפוקך לכן הפרד ממני. והיות ולא התכוון לוט לשם שמים ולא ביקש להתלוות לאברהם כדי ללמוד ממעשיו הטובים ומדרך חייו, לכן לא ספג ממנו מאומה וירד לדיוטא תחתונה.

הנה לאחר כתבי כל זאת, מצאתי את שאהבה נפשי בדיוק כדברים האלה בספר "מאור ושמש". ושמחתי עליהם כמוצא שלל רב

ויש לנו ללמוד מכך שעל האדם להיזהר שלא לוותר ח"ו אפילו על קוצו של יוד מן התורה הקדושה. כי כך דרכו של יצר הרע, בתחילה להניא את האדם בדברים הנראים כפעוטים, ואח"כ מסית אותו לוותר על דברים יסודיים ומהותיים, ובאמת שאין זה נסיון קל.

הנה באו והציעו לי סכום אדיר שבו הייתי יכול לשמור את המוסדות לכמה עשרות שנים, בתנאי שאשתתף בחתונה של אותו עשיר. וכשמעתי שהחתונה אינה על פי רוח התורה, בו במקום סרתי, ודחיתי אותו בשתי ידיים. וכשבעל השמחה נדהם למשמע אזניו, אמרתי לו גם אם תבטיח לי כהנה וכנהנה, לא אסכים לעבור על חוקי התורה, כי עלינו להיות החלטיים וברורים בעבודת ה' יתברך, מבלי להקל במצוה כל שהיא.

והעיקר הגדול הוא לקיים את מצוות ה' בשמחה ובטוב לבב. אחד מראשי הכולל שלנו סיפר, שפעם הראה לו מרן הרב שך זצוק"ל בהתפעלות את דברי מרן הבית יוסף (או"ח סימן רצ"ב) על לשון התפילה "אברהם יגל יצחק ירנן" וז"ל: כשאמר אברהם "השה לעולה בני", מידי ריגן יצחק ואמר שירה. ומה שירה אמר - שיר של קרבן. עכ"ל. במקום לבכות ולהצטער, היה יצחק מרנן שר ומזמר לבורא עולם. והוספתי לבאר, שזהו גם הפירוש "אברהם יגל", גם אברהם באותה שעה היה בגיל ובחדווה, והיה שש ושמוח לעשות רצון ה'. ומי שמקיים רצון ה' בדרך שכזו מובטח לו שלעולם לא יבעט בתורה ובמצוות כי גדולה זכות התורה להגן עליו.

משפיר לדוד והעיקר הגדול - לקיים מצוות ה' בשמחה ובטוב לבב



"וישמן ישרון ויבעט שמנת עבית כשית ויטש אלוה עשהו" (דברים לב, טו)

הכרתי אנשים רבים שכל עוד שלא היו בעלי רכוש, הרגישו עצמם תלויים בחסדי שמים. אולם כשזיכה אותם הקב"ה בעושר וכבוד, תחת אשר יוסיפו לאהבה את ה' ולהודות לו לצערינו בעטו בכל, ובטחו ברוב עושרם כל זאת מפני שמעיקרא לא היו דבוקים בתורה, לכן כשבא נסיון העושר וסניוור את עיניהם - נתקיים בהם "וישמן ישרון ויבעט". לעומת זאת מי שמדושן בתורה ומשיב עצמו ומרווה צמאונו בה, מובטח לו שלעולם לא יבעט והכסף והזהב ושאר עניני העולם לעולם לא יסחוו את דעתו מהקב"ה.

הנה נתבונן בהבדל התהומי בין אברהם אבינו ע"ה לבין לוט הרשע. אחד מעשרה נסיונות שנתנסה אאע"ה, זהו הציווי "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך". לכאורה יש להבין מה כאן הנסיון, הרי הקב"ה מבטיח לו הבטחות לרוב ואומר לו "לך לך" להנאתך ולטובתך. "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך". ומי הוא שישמע ברכות שכאלו ולא יצא?

לעומת זאת נתבונן בלוט בן אחי אברהם, גם הוא הולך יחד עם אברהם וגם הוא עוזב את ביתו, אולם שלא כמו אברהם שקיבל הבטחות, הקב"ה לא הבטיח לו מאומה, ובכל זאת יצא לדרך. אם כן לכאורה גדלותו של לוט עולה על אברהם, ומדוע התורה מעלה על נס רק את אברהם הרי נסיונו של לוט היה גדול יותר?

והנראה לי לישב בס"ד. נכון שלוט דבק באברהם ויצא עמו, אבל כל זה היה לצורכי עצמו. לוט בתחילה היה אדם עני וחסר אמצעים, והנה הוא רואה את אברהם יוצא מן הארץ בפקודת ה' כשהוא מלווה בברכות עצומות של עושר וכבוד, וידע לוט שהברכות הללו אכן יתקיימו, והוא רצה להיות שותף באותם הבטחות. הוא ביקש לנצל את עושרו של אברהם ולקחת גם לעצמו, לכן דבק באברהם ויצא עמו, ולא היה לו כל נסיון בדבר, אדרבא שמח לצאת עמו כדי להפיק רווחים אישיים.

לעומת זאת, אצל אברהם אבינו ע"ה, לגביו הנסיון היה גדול. אמנם הבטיח לו הקב"ה הבטחות רבות, אבל בקש הקב"ה לבדוק, האם הולך הוא מחמת הבטחות שיש ביזו, או שכל מטרתו שלם וכתי יצאתו אך ורק מחמת שכן ציווה אותו ה' למען עשות רצון ה'. ואכן אברהם אבינו ע"ה עמד בנסיון, וכמו שמעיד עליו הפסוק בהמשך "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" (בראשית יב, ד), שהלך רק מחמת ציווי של ה'.

ומעתה יובן כמין חומר גודל המהפך שחל בליבו של לוט, בתחילה דבק באברהם ונעשה לו לחבר, והנה לפתע הפך את עורו ונעשה כופר ורשע. וכמו שנאמר (בראשית יג, יא) "ויסע לוט מקדם", כותב רש"י (בשם מדרש אגדה)



דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כשהחפץ חיים מבקש לשוב הביתה

יהודי עשיר וירא שמים שזכה לתורה וגדולה במקום אחד, היה לו יער שחכר מהפריץ לחטוב עצים ולמוכרם. אך בהגיע חודש אלול היה מתנתק מכל עסקיו ונוסע לראדין לשהות ולהתעלות במחיצת החפץ חיים ובחברת בני הישיבה עד מוצאי יום הכיפורים. באחת הפעמים, היה זה בין כסא לעשור, הסיח דאגתו בפני החפץ חיים: מתפרנס הוא בכבוד מהיער שחכר לעשרים שנה. בנה שם את מעונו והקים מנסרה בסמוך שם מנסרים את העצים לקורות מהוקצעות ומוכרים אותן ברווח נאה. והנה פתאום מכר הפריץ את היער לאדם אחר, והלה מערער על תקופת החוזה ומבקש לנשלו מפרנסתו והגיש נגדו תביעה העומדת לדון בבית משפט בחול המועד סוכות. על כן מבקש שיברכו החפץ חיים שיזכה במשפט.

"היכן יערך המשפט" - שאל החפץ חיים. "בפינסק הסמוכה" ענה האיש. "אם כן, עליך לשוב מיד לביתך - הורוהו החפץ חיים, עליך להמצא סמוך למקום המשפט ולהתכונן לקראתו".

טען האיש: "במה אוכל להתכונן. כבר שכרתי עורך דין והטענות ידועות וברורות וההכנה האמיתית למשפט היא פה, בברכת הרבי ובהתעלות במחיצתו ביום הקדוש. ביתי בפאתי היער, הרחק ממקום ישוב. אם אסע לביתי, לא יהיה לי מנין ביום הכפורים!"

אך החפץ חיים בשלו: "עליך להמצא עכשיו בביתך!"

בשברון לב עשה דרכו חזרה לביתו. הלילה ירד. חשכה השתררה וסערת גשמים הקדירה עוד יותר את מצב רוחו.

לפתע נשמעו נקישות רמות. קולות נואשים קראו לפתוח את הדלת. ארבעה אנשים נוטפי מים סיפרו שיצאו לטיול בעיר והופתעו מהסערה העזה, כשלו במהמורות ובוססו בבוץ עד שראו אור מרחוק, ומבקשים הם מסתור... מיד נטל מהם גלימותיהם לייבוש, הצית אש באח, שפת מים והציע אוכל.

שבה אליהם רוחם, והחלו מגלגלים עמו שיחה: מה מעשהו כאן בפאתי היער?

הוא סיפר להם את כל מה שאירע לו, על העברת הבעלות על התנכלות הקונה החדש. אלו השתתפו בצערו וחזיקו לבו שהאמת וודאי תצא לאור. חייך בספקנות ואמר: "אין זה מובן מאליו, כאשר פריץ מגיש תביעה נגד יהודי..."

בחול המועד סוכות נערך משפטו, ומה מאד הופתע לראות שהשופט היושב בדינו הוא אחד מארבעת אורחיו שפקדו ביתו בליל הסערה. מובן שזכה בדינו, למרות שהיה זה הפריץ שביקש לנשל יהודי מפרנסתו ('מים חיים' - חפץ חיים עה"ת)



ארחות ישרים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

החזקת תלמידי חכמים

מצוה גדולה להחזיק ולסייע ביד תלמידי חכמים העוסקים בתורה ולספק להם כל מחסורם, למען יוכלו להגות בתורת ה' ומהם תצא תורה והוראה לכלל ישראל. צדקה זו היא צדקה מעולה ביותר, כמו שאמרו חז"ל (מדרש קהלת, יא) "אם בקשת לעשות צדקה עשה אותה עם עמלי תורה."



במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הנאה מאמיתות התורה

באחת מטיסותיי מניו יורק שבארצות הברית לפרנקפורט שבגרמניה, ישבה בסמיכות אליי אישה שבמשך כל זמן הטיסה, שארכה מספר שעות, הייתה שקועה בקריאת ספר שנראה היה שהוא מעניין, מרתק ומעסיק מאד.

הבעות פניה המשתנות של האישה העידו על כך שמדובר בספר עלילתי. לרגעים נראה היה שהיא מחייכת בשל ההתרחשות בספר ולעיתים נראה היה שהכתוב גורם לה למתח רב, האישה הייתה כל כך שקועה בקריאת הספר וכל כך להוטה להגיע לסופו, עד שאפילו לא פנתה לטעום מן האוכל שהוגש לה על ידי דיילי המטוס.

כשהסתיימה הטיסה הארוכה והמטוס נחת בשדה התעופה בפרנקפורט, סיימה האישה לקרוא בדפיו האחרונים של הספר, ומה מאד התפלאתי לראות אותה משאירה את הספר על מושב המטוס.

"גברת, קראתי אליה מדין השבת אבידה, שכחת את הספר החשוב שלך". האישה הסתובבה לאחור והשיבה לי בקצרה: "לא, זה לא חשוב" ופנתה לצאת מן המטוס.

לשמע דבריה חשבתי לעצמי שהרי במהלך הטיסה ניכר היה שהאישה שואבת הנאה מרובה וקורת רוח גדולה מעצם הקריאה בספר. מה אם כן גרם לה להשליכו מיד עם סיום הקריאה בו? ואם היא נהנתה כל כך מקריאתו, מדוע לא תשתף אדם נוסף בקריאה המהנה?

אלא זוהי ההתייחסות לדברים שהם שקר, הבל וגסות רוח. אדם שקורא דברים אלו, אפילו שהוא איננו יהודי בעל נפש גבוה - נפשו לבסוף מואסת בהם. לעומת זאת, אדם שקורא דברי חכמה ואמת, הוא נהנה מהם ושואב קורת רוח ובסימנים מבקש לשתף בהם גם את מכריו.

על אחת כמה וכמה יהודי שזוכה ללמוד תורה שהיא האמת היחידה, ודבריה ערבים לחינו, בודאי יבקש לשתף במתיקות התורה גם את הקרובים לו, את ידידיו ובני משפחתו. ובמיוחד יהודי שזכה לחדש חידושים בתורה, או להבין דבר שנתקשה בו בעבר, בודאי יחפוץ לחלוק הנאה זו עם חבריו ומכריו, כי התורה היא האמת הנצחית, ואמת זו מביאה את האדם להנאה עצומה שהוא מבקש להמשיכה הלאה והלאה.



מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להתבונן ולהכיר בחסדו של הבורא

"ה' בדת ינחנו ואין עמו אל נכר". (דברים לב, יב)

רבינו ה'בן איש חי' זיע"א, מבאר באריכות שכוונת הפסוק על העתיד לבוא - זמן שבו מלכות ה' תמשול בכל, שאז ה' בדת ינחה את עולמו ולא יהיה עוד אל נכר בעולם. וכפי הידוע, לעתיד לבוא כל המציאות הקיימת כיום בעולם תשתנה לבלי היכר, וכל יושבי העולם כולו יראו עין בעין את הנהגת ה' הניסית, כאשר ה' יהיה למלך על כל הארץ וביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ומבואר בכתובים שבימים אלו מלכות הרשעה מהרה תעקר, ובית המקדש השלישי ירד מן השמים בנוי ומוכן מבלי שעם ישראל יצטרכו לעמול עליו, ובזמן שבית מקדש ירד בתפארתו מן השמים, תגלה מלכות ה' בכל הדרה, והכל יכירו בכך שהקב"ה מנחה לבדו את עולמו ואין עמו אל נכר. ובאותם ימים כל כך יתרבה הטוב והברכה בעולם עד שזאב ידור עם כבש ולא ילחמו איש באחיו, כפי הנאמר (ישעיה ב, ד) "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

כמו כן מובא (עי' כתובות קיא, ב) שהקב"ה יעניק ברכה מיוחדת ופלאית באדמה עד כדי כך שאדם יניח זרע באדמה ומיד היא תצמיח לו לחם המוכן לאכילה, אדם יניח זרע של פשתן באדמה ומיד היא תצמיח לו בגד המוכן ומזומן ללבישה. וכגון זה כאשר אדם יניח בזוית ביתו ענב אחד שהוא יהיה כחבית, מיד יקבל חבית מלאה יין משובח. ואלו ממש דברים מבהילים אשר מציאותם אינה מתקבלת על הדעת במצב ובמציאות בה אנו חיים כיום.

ונראה לומר שבכדי שהאדם אכן יאמין לכל הכתוב והאמור על אחרית הימים, עליו לחוש כבר מהיום את הנהגתו המיוחדת של ה' יתברך אשר מנחה ומקיים את העולם לבדו. ובזמן שהאדם יאמין וירגיש בכל ליבו שהקב"ה מקיים את עולמו לבד ללא כל תוספת של כוחות אחרים, אזי יקל עליו להאמין גם בכל המציאות הניסית והפלאית שתתרחש לעתיד לבוא, כאשר מלכותו של ה' יתברך תשלוט בכל והכל יראו שה' אחד ושמו אחד.

והנה היצר הרע בתחבולותיו ובערמומיותו מחפש בכל דרך לגרום לאדם לתפוס את החבל בשני קצותיו, בכך שאומר לו גם להאמין בה' וגם לרצות שאר דברים חומריים, אך יש לו לאדם לדעת שעליו להרגיל עצמו להאמין בה' לבדו כבר מעתה, בעודו נתון וקיים בעולם הזה, היות ולעתיד לבוא היצר הרע יאבד ויסתלק מן העולם, וכבר לא תהיה כל אפשרות לאדם לפסוח על שני הסעיפים. ואם אכן רצונו של האדם לזכות לראות עין בעין את מלכותו של ה' בעולם לעתיד לבוא, עליו לעמול לשם כך כבר מעתה, בעולם המעשה, וכך באמצעות התחברותו והתקשרותו לתורה, יזכה לבסוף להגיע אל המנוחה והנחלה שהם בבחינת האמור "ה' בדת ינחנו".

א. יש להשתדל שלא לשהות כל כך בין הנטילה לברכת המוציא. אבל אם אי אפשר שלא לשהות, כגון שהמסובים רבים, אין זה הפסק. אך טוב להביא לחמניות קטנות, כדי שכל אחד יברך לעצמו על לחם משנה סמוך לנטילה בלי הפסק.

ב. אחר שישבו כולם, לוקח שתי חלות ומניח גב החלה האחת על גב החלה השנייה, ויאהזן בשתי ידי, ויברך "המוציא לחם מן הארץ", ויכוון בברכתו להוציאם ידי חובה, וגם הם יכוונו לצאת. ובעודו אוחז בשתי החלות, יבצע על אחת מהן, וטוב שיטבל מעט במלח, ולא ידבר עד שיבלע מהפת.

והטעם שאוחז בשתי החלות ובוצע על אחת, כי כך נאמר במן: "לקטו לחם משנה", והיינו שאחזו בלחם משנה אבל לא בצעו על שניים. גם כשבוצע על אחת, רומז למן שאכלו ישראל מנה אחת ביום שישי, ומנה שניה הניחו עד למחרת בשבת בבוקר, "ולא הבאיש ורמה לא היתה בו".

ג. יש נוהגים לבצוע על הפת העליונה, ויש נוהגים לבצוע על התחתונה. והבוצע על התחתונה, טוב שיניחה קרוב אליו יותר מהעליונה. ולבני אשכנז, בליל שבת בוצע על התחתונה, וביום שבת בוצע על העליונה.

ד. כתב מרן בשלחן ערוך (סימן רעד, ב): מצוה לבצוע בשבת פרוסה גדולה שתספיק לו לכל הסעודה. ואף על פי שביום חול אין לעשות כן, מפני שנראה כרעבתן, מכל מקום כיון שעושה כן רק בשבת, מראה שכוונתו לאכול יותר משום שחביבה עליו מצות עונג שבת.

ה. גם אם יש לכל אחד מהמסובים חלה קטנה לפניו, לא יטעמו עד שיטעם הבוצע. ואחר שטעם, יבצע להם, כדי שיצאו ידי חובת 'לחם משנה'. אולם אם יש לכל אחד 'לחם משנה', יכולים לטעום קודם הבוצע.

ו. לא יזרוק את הפת למסובים, כי אין זה כבוד הפת. ואם אינו מגיע אליהם, רשאי להושיט להם בדרך זריקה קצת על השולחן, ואם עדיין לא מגיע, יעביר להם על ידי אחר. וכמו כן, לא יתן את הפת בתוך ידם של המסובים, בין בחול בין בשבת, משום שזה דרך אבלות. ובשבת, אף לאבל לא יתן ביד.

ז. בשלושת סעודות שבת יש לאכול לחם, מעט יותר משיעור כביצה (כ-54 גרם), כדי שיחשב לו לסעודת קבע ולא עראי. ואם קשה לו לאכול כשיעור, יאכל לפחות כזית (27 גרם), אלא שאז יטול ידיו בלי לברך "על נטילת ידיים".

הידודי הפרשה



חידודים לפרשת האזינו

- איזו ברכה מיוחדת תהיה באדמה בימות המשיח?
- על מי הומלץ המאמר "עושה חדשות בעל מלחמות"?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משוררי כנסת הגדולה



רבי יוסף משה עדס

מגזע הפרתמים אצילי ישראל הורתו ולידתו של רבי יוסף עדס זצ"ל, בבית של חכמים ושל סופרים - משפחת עדס המפוארת.

את תורתו ינק משני גדולי עולם: אביו הגאון רבי יעקב עדס זצ"ל, שהדריך בישיבה שיטת לימוד עמוקה וחריפה (כלשון הגר"י צדקה בהקדמה ל"קול יהודה") ומרן הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל ראש ישיבת "פורת יוסף". רבים ראו בו בבואה של שני רבותיו אלו. את הנהגותיו של אביו ורוח החכמה שנטע בו ראו כל מכיריו.

אמו של רבי יוסף היתה סמוכה על שולחנו לאחר פטירת בעלה הגדול, באומרה כי הוא מזכיר את האב בדרכיו ובהנהגותיו.

רבו הגאון רבי עזרא עטיה התייחס אליו בקרבה יתירה אשר לא ידועה על אף אחד מתלמידיו. עוד בהיותו אברך צעיר לימים כשנודע רבינו בכוחו וחילו הרב בעריכת סדר תיקון "פדיון נפש", ביקש ממנו מרן ראש הישיבה שיערוך עבורו פדיון נפש, כשהוא מנמק את בקשתו בלחישת "אני יודע שפדיון הנפש שלו עושה רושם גדול בשמים". וכשנפטר אביו רבי יעקב עדס זצ"ל פנה רבי עזרא אל רבי יוסף ואמר לו: "מעכשיו, אתה תקרא לי אבא ואני אקרא לך בן!"

את המסורת המפוארת של הרבצת התורה, ירש מאביו רבי יעקב עדס, תוך שהוא מצטיין בענוה מיוחדת וצדקות אמיתית אותם שילב יחד עם שקידתו ויגיעתו הרבה בתורה אותם הקרין לתלמידיו במסירות נפש אמיתית.

אחד מראשי הישיבה התבטא פעם בפני חבר תלמידיו, כי רבינו החדיר לישיבה את המושג של אהבה אבהית לתלמידים, כפי שחשו זאת רבים מתלמידיו שרבינו היה מתעניין במעשיהם ובהליכותיהם בכל שעה משעות היממה ודואג למחסוריהם ברוח ובגשמים גם יחד.

על שלשה דברים עמד עולמו של רבי יוסף עדס, ובכל עמוד ועמוד שהעולם עומד עליו, אחז בו רבינו באחיזה נוקשה וברה בכל היותו ובכל ישותו ברמ"ח איבריו ובשש"ה גידיו. בתורתו הקדושה שעטפה את כל מציאותו העכשוית שהיתה חטיבה אחת של "תורה", בתפילתו הזכה שהבקיעה שחקים ובגמילות החסדים שעסק בהם בדחילו ורחימו, אם כי מרבית ממופעיו ומעשיו הכבירים נותרו עלומים.

התמדתו ושקידתו בתורה, הייתה לשם דבר עוד בנעוריו בין תלמידי ישיבת "פורת יוסף" שהורגלו לראותו רכון על גבי הגמרא עוד לאחר שאחרון הלומדים בבית המדרש עזב את מקומו לטובת מנוחת הלילה, והוא היה יושב והוגה בתורה בהתמדה עצומה שלא תשוער.

לא לחינם התבטא פעם הגאון רבי ביינוש פינקל זצ"ל מראשי ישיבת מיר, כי עצם הליכותיו והנהגותיו של רבי יוסף עדס מהווים הם ספר מוסר חי - הטוב ביותר שניתן ללמוד ממנו מוסר הלכה למעשה.

לגודל פרישותו וריחוקו מתאוות העולם הזה ותענוגותיו, היה מרוה את צמאונו במים חמים זכים וטהורים, וכמעט שלא בא אל פיו שתיה קלה וממותקת. והיה מליץ על שתית התה והקפה בדרך צחות "הזהרו מן הצבועים"...

מן הראוי לציין שכל מנהג של קדושה שהחל לנהוג בו - לא חדל מלקיימו כל ימי חייו. ומנהג הזקנים היה נר לרגליו, ומרגלא בפומיה על אלו החפצים לסטות ממנהגי הזקנים ולחדש בהם שינויים וחיידושים "עושה חדשות - בעל מלחמות".

עולם מלא של גמילות חסדים היה רבי יוסף. כל

רגע פנוי מלימוד היה רגע של חסד - לחיים ולמתים כאחד - תלמידיו שראו בו אבא הכירוהו כאב דואג שידע לכתת רגליו עבורם בדיוק כאילו דואג היה לילדיו שלו.

בתים רבים הוקמו הודות למסירות נפשו. הוא היה בא עם הבחור מדבר עם אבי הכלה כמו צד רשמי בשידוך, ופעמים רבות התחייב סכומי כסף גדולים מאוד, ובלבד להביא את הדבר לכלל סיום.

אם מקובל להליץ על השדכן בראשי תיבות הרמזים בשמו: "שקר דובר כסף נוטל", הרי שאצל רבינו המילה "שדכן" קיבלה גוון אחר לגמרי: "שבחים דובר כסף נותן"...

אימרת חז"ל "התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין", קיבלה אצלו משנה תוקף, על פיה נסבו כל אורחותיו. די אם נציין שמעולם לא רכש לעצמו חבל נחלה כדי לדור בה, ודירתו הצנועה ששכן בה לא היתה מקנה כספו, אלא בשכירות דמי מפתח, ללמדך שאין קביעות בעולם הזה.

בימיו האחרונים חלה התרופפות משמעותית במצב בריאותו, ובערב שבת קודש י"ט תשרי בעיצומם של ימי המועד בעת כניסת השבת, בעת שמלאו לו ס"ט שנים תמימות, כפי שאמרו "הקדוש ברוך הוא ממלא ימיהו של צדיקים מיום ליום ומחודש לחודש" - נסתלק לבית עולמו כשהוא מותיר אחריו דור ישרים מבורך.



הפטרת השבוע: "וידבר דוד" (שמואל ב, כב)

הקשר לשבת: בהפטרה מסופר על שירת דוד המלך ע"ה, שהוא מענין הפרשה שבה נכתבה שירת משה רבינו ע"ה.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.



שמעו
ותחי נפשכם